

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobkyně: **La Espiral s. r. o.**,
sídlem Betlémská 10, Praha 1
zastoupená advokátem JUDr. Karlem Čermákem Ph.D. LL.M
sídlem Elišky Peškové 15, Praha 5

proti
žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**
se sídlem Antonína Čermáka 2/a, Praha ž

za účasti osoby zúčastněné na řízení: DELUXEA a. s.
Na Příkopě 392/9, Praha 1, IČ 63470551

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 27. 8. 2019 č. j.
O-452381/D18079399/2018/ÚPV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

- 1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jimiž byl k rozkladu žalobkyně proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „Úřad“) ze dne 23.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

7. 2018 postupem podle § 32b odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb. o ochranných známkách (dále jen zákon o ochranných známkách) zamítnut návrh žalobkyně na prohlášení slovní ochranné známky č. 302758 ve znění „Svatba v ráji“.
2. Prvostupňovým rozhodnutí Úřadu byl návrh žalobkyně podaný podle § 32 odst. 1 ve spojení s § 4 písm. b), c), d) a e) zákona o ochranných známkách ve znění účinném do 31. 12. 2018 zamítnut z důvodu, že se žalobkyně nepodařilo předloženými důkazy prokázat, že by označení, které tvoří napadenou ochrannou známku, bylo před zápisem do rejstříku, tj. přede dnem 7. 1. 2009 užíváno i jinými subjekty než jejím vlastníkem. Správní orgán dospěl k závěru, že označení „Svatba v ráji“ získalo rozlišovací způsobilost užíváním v obchodním styku ve smyslu § 5 zákona o ochranných známkách ve znění účinném do 31. 12. 2018. Zjištění Úřadu ohledně návrhu podaného podle § 32 odst. 1 ve spojení s § 4 písm. b) zákona o ochranných známkách se také vztahovala i na návrh žalobkyně podaný podle § 32 odst. 1 ve spojení s § 4 písm. c) a d) citovaného zákona, když Úřad uvedl, že zmiňovaná ustanovení jsou speciálními podmnožinami obecného ustanovení § 4 písm. b) uvedeného zákona. Ohledně návrhu podaného podle § 32 odst. 1 ve spojení s § 4 písm. e) zákona o ochranných známkách správní orgán I. stupně uvedl, že z povahy věci jej nelze na tento důvod zápisné nezpůsobilosti aplikovat, neboť se týká výlučně reprodukcí tvarů výrobků nebo funkčních tvarů zboží. Předmětný návrh byl proto Úřadem shledán jako neopodstatněný.
3. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně rozklad, ve kterém nesouhlasila s procesním postupem Úřadu, který se odmítl zabývat některými důkazy žalobkyně s odůvodněním, že by aktivním vyhledáváním důkazních materiálů suploval činnost žalobkyně. Žalobkyně měla za to, že pokud označila důkazy, byť některé důkazy nepředložila, musí je správní orgán ve smyslu § 52 správního řádu opatřit. Žalobkyně poukazovala na nedostatek rozlišovací způsobilosti napadené ochranné známky obsahující slova běžné slovní zásoby „Svatba“ a „ráj“, které se vyskytují v mnoha situacích souvisejících se svatbou či s cestováním, přičemž zjistila, že pro služby ve třídách 35, 41 a 42 nebyly v zápisném řízení předloženy žádné doklady prokazující získání rozlišovací způsobilosti přihlašovaného označení. Žalobkyně v rozkladu nesouhlasila s tím, že navrhovatel neplatnosti zápisu musí prokázat nedostatek rozlišovací způsobilosti. Naopak Úřad tento nedostatek má zkoumat z moci úřední. Dále poukazovala na postuláty týkající se rozlišovací způsobilosti, vycházející z judikatury Nejvyššího správního soudu i Soudního dvora Evropské unie (dále jen SDEU). Žalobkyně dále zmínila rozhodovací praxi Úřadu ve věcech „Babiččiny dobroty“ a „Svatební víno“, u nichž dle Úřadu nebylo možné nedostatek vnitřní rozlišovací způsobilosti přihlašovaného označení překonat ani prokázáním užívání v obchodním styku. Žalobkyně naznačila nesprávný procesní postup Úřadu v tom, že pokud předložené doklady nebyly dostačující k prokázání získané rozlišovací způsobilosti, pak ani důkazy předložené žalobkyní na výzvu Úřadu nebyly v rozhodnutí správního orgánu I. stupně žádným způsobem hodnoceny. Žalobkyně v rozkladu poukazovala na to, že má-li být označení zapsáno do rejstříku, pak judikatura vyžaduje vysoce kvalifikovaný důkazní prostředek o masivním užívání a majoritním podílu na trhu výrobku a služeb, které mají být takto označeny. Žalobkyně vytýkala, že nebyla hodnocena intenzita, doba užívání, geografické rozšíření či poměr zúčastněných kruhů, které identifikují danou službu jako pocházející od přihlašovatele.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

4. Žalovaný předseda Úřadu (dále jen žalovaný) vyšel z právní úpravy platné a účinné do 31. 12. 2018, a to dle přechodných ustanovení zákona č. 286/2018 Sb. - novely zákona o ochranných známkách ohledně účinku procesních úkonů neboť předmětný návrh byl podán za účinnosti tohoto zákona. Po stránce procesní vyšel ze zásady koncentrace řízení podle ust. § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu
5. Věcně žalovaný vyšel ze zjištění, že napadená slovní ochranná známka „Svatba v ráji“ s právem přednosti od 2. 10. 2007 byla do rejstříku zapsána dne 7. 1. 2009 kromě služeb zařazených do tříd 35, 41 a 42 Mezinárodního třídění výrobků a služeb také pro služby zapsané do tříd 39 - Organizování zájezdu a 45 - Půjčování obleků a večerních šatů, půjčování oděvu, zprostředkování služeb poskytovaných jednotlivcům ve vztahu ke společenským událostem, zejména svatbám např. činnost svatební agentury.
6. Žalovaný shledal, že rozklad směřuje proti závěrům rozhodnutí Úřadu jen z hlediska zamítnutí návrhu podaného podle § 32 odst. 1 ve spojení s § 4 písm. b), c) a d) zákona a že se týká pouze služeb ve třídě 39 a 45 Mezinárodního třídění výrobků a služeb. V případě ostatních zapsaných služeb žalovaný shledal požadavek žalobkyně, aby napadená ochranná známka byla prohlášena za neplatnou ex offio a tuto pobídku vnímal jako podnět žalobkyně k zahájení řízení o prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou z úřední povinnosti, neboť zmiňovaný podnět nebyl součástí návrhu a je prvně zmíněn až v rozkladu.
7. Procesně žalovaný vyšel ze zásady zakotvené v ustanovení § 34 odst. 1 zákona o ochranných známkách ve znění účinném do 31. 12. 2018 a dále v ustanovení § 32a odst. 1 a § 45 odst. 2 zákona v platném znění, podle které leží důkazní břemeno v řízení o návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou na navrhovateli. To znamená, že žalobkyně by měla prokázat nedostatek rozlišovací způsobilosti napadené ochranné známky v době před jejím zápisem do rejstříku, tj. před datem 7. 1. 2009. K tomuto datu pak žalovaný posuzoval žalobkyní předložené doklady označené v napadeném rozhodnutí pod bodem 1 – 40 a dovodil, že relevantního období se týká jediné doklad č. 6 – „Srí Lanka, dovolená v ráji na zemi“ na webových stránkách www.idnes.cz 16. 12. 2008. U ostatních dokladů buď shledal, že nespádají do relevantního období před zápisem napadené ochranné známky nebo neobsahují úplné slovní spojení „Svatba v ráji“ tak, jak tvoří napadenou ochrannou známku. Dále se jedná o seznamy odkazů na internetové stránky, přičemž nesouvisí s označením „Svatba v ráji“. Četnost výskytu určitého pojmu na internetu pak nevypovídá nic o tom, zda je tento poje nedistinktivním označením. Výstupy z internetového vyhledávače pro heslo „Svatba v ráji“ viz doklad č. 40 bez ohledu na relevantní období, se všechny týkají vlastníka, nikoliv užití tohoto slovního spojení spotřebitelskou veřejností nebo příslušnými obchodními okruhy. Žalovaný nepřistoupil na výtku žalobkyně, která se týkala internetových stránek, ale nepředložila jejich tištěné nebo digitální zachycení, když není zaručena neměnnost obsahu v čase. Nelze bezpečně prokázat rozlišovací způsobilost určitého termínu a četnosti jeho výskytu na internetu, přičemž důkazní břemeno leželo na žalobkyni. Žalovaný poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 1 As 33/2011-58, který se zabýval problematikou zachycení obsahu internetových stránek. Žalovaný uvedl, že internetové odkazy nemohou být akceptovatelné jako relevantní důkazy schopné trvale a v neměnné podobě prokázat nedostatek rozlišovací způsobilosti napadené ochranné známky v době jejího zápisu do rejstříku. Pokud by takové důkazy byly připuštěny, znamenalo by to neadekvátní přenášení důkazního břemene na správní

orgán v ověřování jejich aktuálnosti a vyhledávání změn obsahu daných internetových zdrojů. Žalovaný poukazoval na to, že v průběhu zápisného řízení byl přihlašovatel v rámci věcného průzkumu informován o nedostatečné vnitřní rozlišovací způsobilosti přihlašovaného označení, avšak známka byla zveřejněna a následně zapsána až poté, co přihlašovatel předložil důkazy o užívání přihlašovaného označení ve smyslu § 5 zákona o ochranných známkách. V této souvislosti žalovaný upozornil na dispoziční zásadu, kterou se řídí řízení o návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou a která znamená, že navrhovatel je pánem sporu a pouze na něm závisí, jak vymezí předmět řízení. V dané věci se žalobkyně domáhala prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou výhradně z důvodu v ust. § 4 písm. b), c), d) a e) zákona. V návrhu však nebylo namítáno, že napadená ochranná známka byla do rejstříku zapsána v rozporu s § 5 zákona o ochranných známkách a že důkazy, které v té době existovaly, byly posouzeny nesprávně. Až v podaném rozkladu vznesla žalobkyně nové tvrzení, že Úřad postupoval v zápisném řízení nesprávným způsobem, když napadenou ochrannou známku do rejstříku zapsal na základě dokladů předložených dle § 5 citovaného zákona. Jde o nepřipustné nové tvrzení v rozporu s ustanovením § 82 odst. 4 správního řádu a nejedná se o argument, který nemohla žalobkyně uplatnit. Žalovaný proto nemohl toto tvrzení žalobkyně brát v řízení o rozkladu v potaz. Žalovaný tak má za to, že Úřad postupoval v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu a v souladu s rozhodovací správní praxí Úřadu. Dále se žalovaný vyjadřoval k žalobkyní uváděným příkladům označení „Babiččiny dobroty“ a „Svatební víno“ a srovnal, že šlo o přihlášky ochranných známek a v řízení byly předloženy jiné důkazní materiály nežli v řízení o zápisu přihlášky napadené ochranné známky. Žalovaný konečně odmítl domněnku žalobkyně, že nebylo správné, pokud v průběhu zápisného řízení přihlašovatele Úřad vyzýval, aby doložil získání rozlišovací způsobilosti přihlašovaného označení ve smyslu § 5 zákona, neboť jde o právo, které náleží všem přihlašovatelům bez výjimky a upřel-li by je Úřad některému z přihlašovatelů, jednalo by se o flagrantní porušení zásady rovnosti a nestrannosti ve správním řízení.

8. Dokument žalobkyně doručený společně s rozkladem a týkající se vysílání AZ rádia nemohl být vzat v úvahu, neboť tento materiál mohl být žalobkyní předložen již v rámci řízení před správním orgánem I. stupně.
9. Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

10. Žalobkyně v podané žalobě považovala napadené rozhodnutí předsedy Úřady za vnitřně rozporné, neboť na jedné straně se zabývá otázkami spojenými s rozlišovací způsobilostí předmětného označení, avšak následně dospívá k závěru o nedostatku rozlišovací způsobilosti a zpochybňuje smysluplnost návrhu. Při tom smysl a důvod návrhu je zřejmý a je jím odstranění označení „Svatba v ráji“ z rejstříku ochranných známek, neboť toto označení nevykazuje rozlišovací způsobilost ve vztahu k zapsaným službám podle § 4 písm. b) zákona o ochranných známkách.
11. Žalobkyně k rozlišovací způsobilosti ochranné známky odkázala na ustanovení § 4 písm. b) a § 5 zákona o ochranných známkách, na příslušnou Směrnici rady 89/104/EHS a judikaturu SDEU, které jasně stanoví rozlišovací způsobilost jako zásadní inherentní

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

vlastnost každého označení, které může aspirovat na to, aby bylo pro konkrétní výrobky a služby zapsáno do rejstříku ochranných známek. Takový potenciál však předmětné označení „Svatba v ráji“ dle žalobkyně nemá, což je absolutní a samostatný důvod neschopnosti zápisu předmětného označení do rejstříku ochranných známek. Pokud se však tak již stalo, umožňuje platná úprava, aby taková ochranná známka byla prohlášena za neplatnou.

12. Žalobkyně k dané věci především nesouhlasí se žalovaným v tom, že je to navrhovatel, na němž leží důkazní břemeno, aby neexistenci rozlišovací způsobilosti napadené ochranné známky prokázal. Tento názor není správný především z důvodu, že rozlišovací způsobilost zkoumá Úřad ex officio. Navíc se nejedná o žádnou skutkovou okolnost, jež by mohla být předmětem dokazování, nýbrž o inherentní vlastnost určitého označení, kterou musí právě posoudit žalovaný Úřad. Z logiky věci také není možno přímo prokazovat neexistující skutečnosti ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek č. j. 3 Azs 35/2006-104). Negativní skutečnost může být fakticky prokázána pouze kompletními pozitivními skutečnostmi, jež existenci prokazované negativní skutečnosti vylučuje (I ÚS 2631/08). Přitom z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 As 227/2015 vyplývá, že nelze-li prokázat to, co se nestalo či neděje, je řízení nutné vést tak, že správní orgán provede navržené důkazy o tom, že známka užívána byla. Dle názoru žalobkyně návrh na neplatnost zápisu ochranné známky by měl být řádně odůvodněn, nikoli však důkazně podložen.
13. Další část žaloby žalobkyně věnuje odůvodnění nedostatku rozlišovací způsobilosti ochranné známky „Svatba v ráji“ s tím, že rozlišovací způsobilost označení je dána tím, že má alespoň minimální stupeň fantazijnosti či zvláštnosti ve vztahu ke službám, pro které má být zapsáno jako ochranná známka. Musí být schopné identifikovat obchodní zdroj poskytované služby. Tedy odlišit službu jedné osoby od stejné služby jiné osoby a rozeznat konkrétního poskytovatele služby. Dalším znakem je výlučnost užívání takového označení v rámci vjemu spotřebitelské veřejnosti ve spojení pouze a jenom s jediným subjektem poskytujícím služby, pro které je či má být zapsáno. Dvě slova obecné slovní zásoby trpí nedostatkem rozlišovací způsobilosti a mají být volná pro obecné použití. V dané věci označení „Svatba v ráji“ nevykazuje ani minimální fantazijnost ve vztahu ke službám a má jasný popisný a laudatorní význam. V tom ostatně správní orgán I. stupně dospěl ke stejnému závěru. Žalobkyně k prokázání této skutečnosti předložila důkazní prostředek o názvu „Svatba v ráji – rešerže“, kdy se jedná o ustálené sousloví, okřídlené znění, jenž postrádá znaky individuality a není spojováno s konkrétním soutěžitelem.
14. V další části žaloby žalobkyně namítala, že z hlediska ustanovení § 5 zákona o ochranných známkách v řízení nepostačoval důkazní prostředek, kterým mělo být CD s rozhlasovou reklamou na produkty nabízené ve spojení s označením „Svatba v ráji“ ve spojení s čestným prohlášením, že reklama byla vysílána v průběhu měsíce března roku 2006. Dle náhledu žalobkyně tento důkazní prostředek neskýtá požadavek vysoce kvalifikovaného důkazního prostředku z hlediska evropské judikatury, která předpokládá extrémně masivní a dlouhodobé užívání. V rámci celého řízení neexistoval jediný důkazní prostředek, kterým je toto CD, věcně hodnocen tak, aby bylo možné dovodit spojení mezi slovním označením a právě a jenom spojení s vlastníkem zapsané ochranné známky.

15. Žalobkyně dále zpochybnila uplatnění zásady koncentrace řízení v případě prohlášení ochranné známky za neplatnou. Výklad žalovaného je mylný, neboť ustanovení § 32 zákona o ochranných známkách neodkazuje na ustanovení § 5, když z hmotněprávního pohledu jde jen a pouze o to, zdali je v rejstříku zapsáno označení s dostatečným stupněm rozlišovací způsobilosti nebo nikoliv. Zákon nerozlišuje v rámci ustanovení § 32 zákona rozlišovací způsobilost vnitřní či inherentní nebo nabytou užíváním, jak se snaží vyložit napadené rozhodnutí. Podstatné je, že napadená ochranná známka nese ustálený význam druhového označení a nemůže mít rozlišovací způsobilost. Proto výslovné neuvedení ustanovení § 5 zákona v návrhu žalobkyně není překážkou pro to, aby byla pečlivě přezkoumána i otázka případného získání rozlišovací způsobilosti užívání v obchodním styku. Zákon o ochranných známkách v řízení o návrhu na vyslovení neplatnosti ochranné známky nestanoví zásadu koncentrace řízení. Jde o zásadu správního řádu stejně jako je např. zásada materiální pravdy v ustanovení § 3 správního řádu, kterou se však napadené rozhodnutí neřídilo. Nebyl tak dán žádný zákonný důvod nevzít předložený důkazní prostředek v úvahu a neprovést jej, čímž došlo k porušení zásady materiální pravdy.
16. Dle žalobkyně tedy ochranná známka „Svatba v ráji“ byla zapsána do rejstříku v rozporu s platným právem na základě jediného důkazního prostředku, který mělo být CD s rozhlasovou reklamou ve vysílání regionálního rádia po velmi omezenou dobu. Tento důkazní prostředek, který měl být vykládán spíše restriktivně nebyl vůbec předmětem věcného zkoumání v rámci zápisného řízení, ani v řízení o prohlášení ochranné známky za neplatnou.
17. Žalobkyně v posledním žalobním bodu namítala, že napadené rozhodnutí je v rozporu s ustálenou správní praxí. Dle žalobkyně žalovaný nesprávně posoudil svůj postup v případě přihlášky slovní ochranné známky ve znění „Svatební víno“ pro výrobky víno ve srovnání se zápisem napadené ochranné známky s odkazem na předložení jiných dokladů. Dle žalobkyně odlišnost v dokladech samotných nemůže být důvodem k odmítnutí aplikovat stejné či podobné postupy a metody v případě podobných označení. Napadené rozhodnutí nevzalo v potaz princip reálného legitimního očekávání, kdy podobné věci by měly být hodnoceny stejným způsobem a stejnými metodami. To se však nestalo a výsledek je naprosto odlišný. Nadto Nejvyšší správní soud v rozsudku ve věci „Babiččiny dobroty“, v jehož rámci rozebíral označení „Svatební víno“ hodnotil uvedené řízení jako vzorové s tím, že existují i takové případy, že nedostatek rozlišovací způsobilosti nelze překonat ani prokázáním užívání předmětného označení v obchodním styku. Žalobkyně také v posledním bodě poukázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu v rozsudku sp. zn. 10 As 24/2015, v němž tento soud dospěl k závěru, že důkazní návrhy, které navrhovatel poprvé uplatnil, až v řízení soudním nejsou bez dalšího nepřijatelné. Z toho plyne, že právní úprava směřuje k plné jurisdikci správních soudů, a proto nebrání uplatnění důkazních prostředků v této věci v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí soudem.
18. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

19. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyně ke svému návrhu na prohlášení neplatnosti předložila řadu důkazů, které žalovaný posoudil a vyhodnotil. Důkazní materiál měl nasvědčovat četné a významné přítomnosti výrobků a služeb nabízených a uváděných na trh různými subjekty ve spojení s označením, jež tvoří napadenou ochrannou známku. Avšak pouze jediný doklad uvedený pod č. 6 „Srí Lanka, dovolená v ráji na Zemi“ (idnes.cz, 16. 8. 2008), je z doby před zápisem napadené ochranné známky. Ostatní doklady jsou data pozdějšího, případně nejsou datovány vůbec. Kromě toho je zřejmé, že výstupy z internetového vyhledávače pro heslo „Svatba v ráji“ (bez ohledu na relevantní období) se téměř všechny týkají vlastníka, nikoliv užití tohoto slovního spojení spotřebitelskou veřejností nebo příslušnými obchodními kruhy (ve spojení s napadenými službami). Nadto četnost výskytu určitého pojmu na internetu nevypovídá nic o tom, zda je tento pojem nedistinktivním označením. Žalovaný podotkl, že žalobkyně nabytí rozlišovací způsobilosti podle § 5 zákona nikterak nerozporela a neprokazovala. Skutečnost, že ochranná známka byla zapsána na základě získané rozlišovací způsobilosti, je uvedena v databázi ochranných známek vedené Úřadem a je tudíž veřejně přístupná a žalobkyně se s ní mohla seznámit. Námitky v době zápisného řízení neuplatnila. Až v rozkladu vznesla nové tvrzení, že Úřad postupoval v zápisném řízení nesprávným způsobem, když napadenou ochrannou známku do rejstříku zapsal na základě dokladů předložených ve smyslu § 5 zákona.
20. Žalobkyně nese břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Pokud napadá platnost ochranné známky, je na ní, aby předložila konkrétní důkazy a argumenty, které platnost zpochybňují. Navrhovatel neplatnosti zápisu musí svá tvrzení obhájit argumentačně a doložit je relevantními důkazy, což se v tomto řízení navrhovatel nepodařilo (viz např. rozsudek NSS 10 As 271/2016).
21. Žalovaný přisvědčil tomu, že rozlišovací způsobilost je jednou ze základních podmínek, kterou musí ochranná známka splňovat, aby mohla odlišit výrobky a služby jednoho subjektu od jiného, a to vždy s ohledem na relevantní veřejnost. Nabytí rozlišovací způsobilosti lze prokázat užíváním v obchodním styku ve vztahu k nárokovaným výrobkům a službám. Avšak pokud přihlašovatel prokáže nabytí rozlišovací způsobilosti užíváním před zápisem, tak označení bude zapsáno, i když byl dán důvod zápisné nezpůsobilosti podle § 4 písm. b), c), d).
22. Ohledně důkazu předloženého až v rozkladovém řízení, žalovaný uvedl, že jej odmítl z důvodu obecné koncentrační zásady podle § 82 odst. 4 správního řádu, neboť jej žalobce mohl předložit již v řízení před orgánem prvního stupně řízení, což neučinil. V případě registrované ochranné známky platí presumpce platnosti této známky a je na osobě, která podává návrh na prohlášení neplatnosti, aby předložila konkrétní důkazy zpochybňující její platnost. Navrhovatel uplatnil argumenty ohledně rozporu zápisu s § 5 zákona až v řízení o rozkladu, ačkoliv tak mohl učinit již v řízení před orgánem prvního stupně řízení. Vzhledem k obecné koncentrační zásadě dané § 82 odst. 4 správního řádu k těmto argumentům žalovaný nemohl přihlédnout.
23. Žalovaný respektoval správním řádem dané zásady správního řízení a ani se zásadou materiální pravdy není v rozporu. Provedl navržené důkazy potřebné ke zjištění stavu věci. Jeho rozhodnutí je řádně odůvodněno, opírá se o předložené důkazy.

24. K argumentaci žalobkyně založené na zásadě legitimního očekávání a porovnání s rozsudkem NSS ve věci sp. zn. 2 As 96/2015-59 („Babiččiny dobroty“) žalovaný uvedl, že tento rozsudek se týká problematiky pravděpodobnosti záměny, tedy jednoho z relativních důvodů zápisné nezpůsobilosti přihlašovaných označení. Otázka rozlišovací způsobilosti je zde nahlížena jen v kontextu váhy jednotlivých konfliktních prvků porovnávaných označení při posuzování jejich podobnosti / existence pravděpodobnosti záměny. Skutkové okolnosti případu jsou tedy diametrálně odlišné od projednávané věci, kde je stěžejní otázkou rozlišovací způsobilost označení tvořícího napadenou ochrannou známku před jejím zápisem do rejstříku. Aplikace tohoto rozsudku tedy není na dané řízení příhodná. Ve věci přihlášky označení „Svatební víno“, žalovaný trvá na tom, co již uvedl v napadeném rozhodnutí, totiž že k prokázání získané rozlišovací způsobilosti tohoto označení ve smyslu § 5 zákon č. 441/2003 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2018, byly předloženy jiné důkazní materiály nežli v řízení o zápisu přihlášky napadené ochranné známky. Není tedy bez dalšího možné uplatňovat stejné závěry obecně pro dvě individuální zápisná řízení, která jsou sice založena na určitém způsobem blízkých přihlašovaných označeních – „Svatba v ráji“ a „Svatební víno“, v obou případech byl Úřadem konstatován nedostatek jejich inherentní rozlišovací způsobilosti podle § 4 písm. b) citovaného zákona, ale k prokázání získané rozlišovací způsobilosti byly předloženy mj. zcela jiné doklady, přičemž některé z těch, které se týkaly přihlašovaného označení „Svatební víno“, dokonce ani neobsahovaly přihlašované označení.
25. Každé řízení před Úřadem vykazuje svá specifika, a proto nelze jednoduše aplikovat závěry jednoho rozhodnutí na rozhodnutí druhé, neboť skutkové okolnosti se zpravidla liší, a je tedy nutno přihlížet ke zvláštním okolnostem každé projednávané věci. Žalovaný dále zdůraznil, že dotčené rozhodnutí Úřadu, na které navrhovatel odkázal, bylo dne 17. 1. 2008 zrušeno rozhodnutím předsedy Úřadu a zmiňovaný závěr o nemožnosti prokázat u předmětného přihlašovaného označení získání rozlišovací způsobilosti ve smyslu § 5 zákona č. 441/2003 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2018, byl odvolacím orgánem korigován následovně:
26. Pokud orgán prvního stupně řízení shledal, že uvedené označení je neschopné zápisu do rejstříku ochranných známek, neboť ve smyslu ustanovení § 1 tohoto zákona vůbec nemůže tvořit ochrannou známku s ohledem na nedostatek rozlišovací způsobilosti, přičemž jej nelze zapsat ani na základě předložení dokladů prokazujících užívání daného označení v obchodním styku, pak měla být tato přihláška ochranné známky zamítnuta dle ustanovení § 4 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb. V případě, kdy bylo předmětné označení naproti tomu v závěru shledáno jako nezpůsobilé zápisu do rejstříku ochranných známek podle ustanovení § 4 písm. b), c) a d) tohoto zákona, s kterýmžto tvrzením se odvolací orgán ztotožnil, mělo být za této situace v průběhu řízení přihlašovatelům umožněno, aby doložil získání rozlišovací způsobilosti tohoto označení předložením dokladů svědčících o užívání označení v obchodním styku ve smyslu ustanovení § 5 uvedeného zákona.
27. Žalovaný dále konstatoval, že shledal, že argumentace nálezem u Ústavního soudu III. ÚS 252/04 a rozsudkem NSS 2 Afs 47/2004 je podle názoru žalovaného zcela lichá, neboť tato rozhodnutí se týkají jiného předmětu úpravy a otázky nicotnosti v daňovém řízení.
28. K návrhu důkazních prostředků v žalobě žalovaný nesouhlasil s prováděním dalších důkazů v rámci soudního řízení, neboť potřebné důkazy již provedl a rozhodnutí

žalovaného vychází z řádně zjištěného skutkového stavu, je logicky a podrobně odůvodněné, opírá se o ustanovení zákona č. 441/2003 Sb. a je v souladu se základními zásadami správního řízení, aniž by přitom vybočovalo z dosavadní rozhodovací praxe, má žalovaný za to, že žaloba není důvodná.

29. Z uvedených důvodů žalovaný požadoval, aby soud podanou žalobu zamítl.

V. Osoba zúčastněná na řízení

30. V řízení před soudem uplatnila práva osoby zúčastněné na řízení společnost DELUXEA a. s. jako vlastník ochranné známky. Konkrétní vyjádření však neposkytla.

VI. Replika žalobkyně

31. Žalobkyně v podané replice k vyjádření žalovaného vymezila, že mezi žalobkyní a žalovaným je nesporné, že slovní označení „Svatba v ráji“ pro konkrétní služby nevykazuje potřebný stupeň rozlišovací způsobilosti. Přesto označení zapsal do rejstříku ochranných známek na základě jediného věcného důkazu o reklamě na CD, ačkoli reklama byla provozována nikoli celorepublikovým, ale okrajovým regionálním rádiem po velmi krátkou dobu. Při tom okolnosti tohoto vysílání nebyly prokázány, ale pouze podpořeny čestným prohlášením přihlašovatele. Žalobkyně postrádá hodnocení intenzity skutečného užívání označení zeměpisného dosahu a výlučného práva na označení z hlediska přihlašovatele. Poukázala i na ustálenou správní praxi ohledně popisných a druhových označení.

VII. Jednání před soudem

32. Při jednání před soudem zástupce žalobkyně nejprve vysvětloval důvod podané žaloby, spočívající v zájmu žalobkyně, která je svatební agenturou, aby nebyla omezována v užívání napadeného označení „Svatba v ráji“. Zopakoval, že označení by mělo být vyloučeno z ochrany z důvodu nedostatečné rozlišovací způsobilosti, jen popisnosti a druhovosti, kdy jde o slovní spojení užívané v běžném jazyce, bez vztahu k určitému tržnímu subjektu. Namítal, že při zápisu označení jako ochranné známky neexistovaly dostatečné důkazy o příznačnosti tohoto označení pro vlastníka ochranné známky, existovala pouze jednorázová reklamní kampaň v r. 2006, označení nebylo masivně užíváno vlastníkem. Úvahy žalovaného o důkazním břemeni žalobkyně jsou nepřipadné, žalobkyně nemůže prokazovat negativní skutečnost, jde o případ neexistující skutečnosti, její prokázání z povahy věci nelze požadovat na žalobkyni. Úřad se měl zabývat zkoumáním rozlišovací způsobilosti napadené ochranné známky z úřední povinnosti a k návrhu na neplatnost znovu zkoumat důkazy předložené v době přihlášky ochranné známky.

33. Zástupce žalobce dále rozvíjel způsob dokazování v řízení, v němž jde o nedostatek inherentní způsobilosti, kdy dovozoval, že zásadní je, že negativní skutečnost nelze dokazovat, z čehož může existovat i výjimka prokazování komplementární pozitivní skutečností, to však nemůže platit v situaci, kdy je před zápisem ochranné známky označení druhově užíváno jinými subjekty.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

34. Zástupkyně žalovaného poukázala na odlišný režim posuzování ochranné známky v řízení o její neplatnosti oproti řízení o přihlášce ochranné známky s tím, že v řízení o neplatnosti je na navrhovateli, aby unesl břemeno tvrzení a důkazu. Žalobkyně předložila doklady, které se týkají rozlišovací způsobilosti ochranné známky, tyto doklady však buď neobsahují předmětné slovní spojení jako takové nebo neoznačují vlastníka, jde také o výtisky z internetových stránek bez časového vymezení, což dle judikatury Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 1 As 32/2011, 10 As 257/2019) nelze vzít jako důkaz. Poukázala na to, že sám Úřad v zápisném řízení, při věcném průzkumu dospěl k závěru, že označení nemá rozlišovací způsobilost, nicméně označení bylo zapsáno dle § 5 zákona z důvodu užívání na trhu. Uvedla, že žalobkyně v návrhu neuplatňovala výhrady vůči postupu Úřadu dle § 5 zákona, ale až v podaném rozkladu předložila nový důkaz, který žalovaný nepřipustil z důvodu porušení zásady koncentrace, která se uplatní i v návrhovém řízení ve známkovém právu. Poukázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10As 271/2016, podle kterého Úřad má přezkoumávat znovu zápisnou způsobilost jen na návrh, rozhodné jsou konkrétní informace zpochybňující její platnost a ty měla žalobkyně doložit. Zástupkyně žalovaného poukázala na to, že negativní skutečnost lze prokázat komplementární pozitivní skutečností, tj. užíváním označení jinými subjekty na trhu, což obsahem důkazů předložených žalobkyní nebylo.
35. Soud při jednání neprovedl dokazování listinou – článkem z webového deníku BLESK.CZ z data publikace článku 30. 1. 2022, které mají prokazovat užívání slovního spojení „svatba v ráji“ i jinými subjekty, neboť tento důkaz není možno považovat za relevantní pro posouzení dané věci, když je datován v době po vydání napadeného rozhodnutí a neodráží ani situaci v době před zápisem ochranné známky. Soud při jednání také ověřil, že zástupcem žalobce zmiňované listinné důkazy byly předloženy v řízení před Úřadem a jsou obsahem správního spisu.

VIII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

36. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání podle § 65 násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního podle žalobou uplatněných bodů.
37. Žaloba není důvodná.
38. V souzené věci byl návrh žalobkyně na prohlášení ochranné známky za neplatnou posuzován dle čl. II přechodných ustanovení novely zákona o ochranných známkách č. 286/2018 Sb. účinné od 31. 12. 2018, neboť napadeným rozhodnutím bylo o návrhu žalobkyně rozhodováno již za účinnosti této novely. Podle odst. 8 přechodných ustanovení novely platí, že je-li podán návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou z důvodu jejího zápisu v rozporu se zákonem, posuzuje se splnění podmínek zápisu označení do rejstříku ochranných známek podle zákona č. 441/2003 Sb., ve znění účinném v době zápisu ochranné známky do rejstříku. V době zápisu ochranné známky do rejstříku na důvody neplatnosti zápisu ochranné známky uváděné v návrhu jako zápis v rozporu s ustanoveními § 4 písm. b), c), d) a e) zákona dopadalo ustanovení § 32 odst. 1 zákona ve znění do 31. 12. 2018.

39. Podle § 32 odst. 1 zákona o ochranných známkách ve znění do 31. 12. 2018 Úřad v řízení zahájeném na návrh třetí osoby nebo z vlastního podnětu prohlásí ochrannou známku za neplatnou, pokud byla zapsána v rozporu s § 4 nebo § 6.
40. V dané věci soud z podání účastníků v řízení, jakož i z přednesů při ústním jednání seznal, že ve věci není mezi účastníky řízení vůbec sporné, že napadená slovní ochranná známka sestávající se ze dvou běžně užívaných slov, bez fantazijních prvků, není nadána rozlišovací způsobilostí tolik potřebnou pro to, aby sloužila k odlišení výrobků a služeb jedné osoby od výrobků a služeb jiné osoby a aby jejich spotřebitel byl schopen rozeznat výrobky či služby pocházející od určitého obchodního zdroje. Tato základní funkce ochranné známky a smysl její ochrany jsou zcela zřejmé a při zápisu ochranné známky, jak ostatně i žalovaný uznává, nebyly splněny. Jde o označení ryze popisné, nefantazijní v obou slovních prvcích, z nichž se skládá, a které vyjadřují obvyklý děj v životě (svatba) či nekonkrétní, laudatorně vyjádřené místo (v ráji), takže i celkově postrádá distinktivitu a způsobilost být předmětem zápisu. K tomuto závěru dospěl i Úřad při věcném průzkumu v době přihlášky ochranné známky, takže v tomto směru byly dány důvody pro odmítnutí ochrany ze všech důvodů navrhovaných žalobcem a podřaditelných pod § 4 zákona., tj. především pod nedostatek rozlišovací způsobilosti dle § 4 písm. b) zákona.
41. Na základě uvedeného, jsou-li stanoviska účastníků řízení obecně k úloze rozlišovací způsobilosti ochranné známky a v této věci konkrétně k nedostatku rozlišovací způsobilosti napadené ochranné známky shodná, pak městský soud považuje vedený spor mezi účastníky řízení v této rovině za poněkud nesmyslný a ze strany žalobkyně za zbytečně gradovaný do argumentace, týkající se úlohy a existence rozlišovací způsobilosti ochranné známky. Žalobkyně ostatně v podané žalobě sama v bodu 5 uvádí, že rozlišovací způsobilost není skutková okolnost, která by mohla být předmětem dokazování, nýbrž jde o inherentní vlastnost určitého označení, kterou musí posoudit žalovaný. To ostatně žalovaný učinil při přihlášce ochranné známky a rozlišovací způsobilost přihlašovaného označení neseznal. V uvedeném směru lze přisvědčit žalobkyni v tom, že nemá-li napadená ochranná známka sama o sobě (per se) rozlišovací způsobilost, nelze tuto negativní skutečnost prokazovat. Soud se tedy v souladu se shodným přístupem účastníků k posouzení rozlišovací způsobilosti napadené ochranné známky z hlediska ust. § 1 a § 4 zákona o ochranných známkách dále nezabýval posouzením běžnosti výrazů, které ji tvoří, a veškeré akademické námitky žalobkyně ohledně distinktivy jako vlastnosti ochranných známek a ostatně i v 1. stupni řízení předložené důkazy jen na podporu běžného užívání označení, to ve vztahu k § 4 zákona, považoval za námitky, které spor mezi účastníky řízení nevyvolávají.
42. Jinak je tomu u výhrad vůči postupu žalovaného, který přes uvedenou skutečnost zápis přihlášeného označení jako ochranné známky provedl a slovní označení „Svatba v ráji“ jako ochrannou známku zapsal. To však učinil při aplikaci výjimky z ust. § 4 zákona dané ustanovením § 5 zákona o ochranných známkách.
43. Podle § 5 zákona o ochranných známkách v neustále platném znění označení uvedené v § 4 písm. b) až d) může být zapsáno do rejstříku, pokud přihlašovatel prokáže, že takové označení získalo před zápisem ochranné známky do rejstříku užíváním v obchodním styku ve vztahu k výrobkům nebo službám přihlašovatele, pro které je požadován jeho zápis do rejstříku, rozlišovací způsobilost.

44. Ustanovení § 5 upravuje důvod překonání zápisné nezpůsobilosti prokázáním vžitosti označení pro výrobky a služby svého přihlašovatele a tímto důvodem se musí Úřad zabývat, nikoliv jen obecně konstatovat, že přihlášené označení ve slovním provedení postrádá rozlišovací způsobilost. Jde o další krok směřující k posouzení absolutní zápisné nezpůsobilosti, který se týká jiného skutkového stavu, než postačuje k prokázání nedostatku distinkitivity podle ust. § 4 zákona. Vžitost označení již předpokládá určitou aktivitu přihlašovatele a předložení průkazního materiálu, které svědčí o příznačnosti užití určitého označení pro určitý subjekt. Předkládané doklady přihlašovatelem při zápisu tak v podstatě neprokazují rozlišovací způsobilost ve smyslu či § 4, ale rozlišovací způsobilost pro spotřebitele ve vztahu k výrobkům a službám, což znamená, že řízení o zápisu ochranné známky nabývá dle § 5 zákona jiný rozměr a směřuje k prokázání všech okolností, které jsou na spotřebním trhu významné pro překonání zápisné nezpůsobilosti jinak dané dle § 4 zákona. Soud považuje toto rozlišení za podstatné a za významný rozdíl v situaci, kdy je uplatňována absolutní zápisná nezpůsobilost podle § 4 a podle § 5 zákona, neboť jde o řízení, v němž se vlastníkově ochranné známky odebírá právo jemu již jednou přiznané, vlastník jej tedy užívá, případně rozvíjí v dobré víře, s presumpcí správnosti rozhodnutí, jímž je registrace označení k ochraně. Městský soud shodně jako Nejvyšší správní soud (srov. rozsudek např. 1 č. j. 10 AS 271/2016) zdůrazňuje, že je-li řízení o prohlášení ochranné známky za neplatnou řízením návrhovým, Úřad nemá právo přezkoumávat opětovně všechny absolutní důvody pro odmítnutí již zapsaného označení, ale pouze důvody předložené návrhovatelem. V případě registrované ochranné známky platí presumpce platnosti této známky a je na návrhovateli aby předložil konkrétní informace zpochybňující její platnost [viz obdobně rozsudek Tribunálu ze dne 13. 9. 2013, *Fürstlich Castell'sches Domänenamt v. OHMI - Castel Frères (CASTEL)*, T-320/10].
45. V případě zápisu označení z důvodu uvedeného v § 5 neplatí tedy jakási absolutní revize původního přihlašovacího řízení ex offio, jak se domnívá žalobkyně, když toto stanovisko vyvozuje striktně jen z požadavků na vlastnost označení způsobilého ke známkoprávní ochraně. V návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou ze dne 12. 8. 2016 žalobkyně uplatnila důvody neplatnosti podle § 32 odst. 1 v souladu s ust. § 4 písm. c), d), e) a z nich plynoucí písm. b) zákona a dále i důvod pro zrušení ochranné známky dle § 31 písm. b) zákona, přičemž návrh na zrušení ochranné známky pro její neužívání není předmětem tohoto řízení a je posuzován v odděleném řízení. Z návrhu zcela zřejmě vyplývá, jaké skutečnosti vedly žalobkyni k podání návrhu na neplatnost a k čemu dokládala důkazy, jenž byly v řízení před Úřadem posuzovány a vypořádány. Návrh obsahuje argumenty vztahující se toliko k povaze označení a užití a významu spojení slov „svatba“ a „ráj“ a užití těchto slovních prvků včetně dokumentace se vztahují toliko k běžnému užívání těchto slov v různých zájezdových nabídkách a prezentacích, k čemuž žalobkyně předložila důkazy označené v napadeném rozhodnutí pod body 1-40. Z návrhu zcela jednoznačně, a to i s ohledem na datování prezentací slovních označení a slovních prvků ochranné známky vyplývá, že žalobkyně neplatnost netvrdila a ani nedokládala z hlediska skutkového stavu dle § 5 zákona, který způsobil, že známka byla zapsána, tj. že by popírala vžitost označení pro vlastníka ochranné známky z doby před přihláškou ochranné známky.
46. Na základě uvedeného spor o to, zda žalobkyně byla schopna a mohlo být na ní požadováno prokázání negativní skutečnosti, tj. že před přihláškou ochranné známky se

přihlášené označení stalo příznačným pro výrobky a služby nynějšího vlastníka ochranné známky, je až druhořadý.

47. Prvořadým hlediskem pro to, aby žalovaný mohl provést revizi zápisného řízení v intencích § 32 odst. 1 zákona v úplnosti a hodnotit zákonnost zápisu dle ust. § 5 zákona, bylo, zda žalobkyně tvrdila, že napadená ochranná známka nemohla být zapsána do rejstříku ochranných známek z důvodu její nedostatečné rozlišovací způsobilosti pro výrobky a služby přihlašovatele před zápisem přihlášeného označení a zda své tvrzení doložila.
48. S ohledem na výše zmíněnou zásadu, že je-li řízení podle § 32 odst. 1 zákona řízení návrhovým a to v daném případě povaha řízení splňuje, pak revize zápisného řízení není absolutní, ale je omezena dispozicemi navrhovatele.
49. Podle § 34 odst. 1 zákona o ochranných známkách ve znění do 31. 12. 2018 Návrh na zrušení ochranné známky nebo prohlášení ochranné známky za neplatnou se podává písemně a musí být odůvodněn a doložen důkazy.
50. V řízení o prohlášení neplatnosti ochranné známky nese důkazní břemeno navrhovatel, neboť je tím, kdo vyvolává nejistotu v právu již přiznaném. Je totiž nutné rozlišovat mezi řízením o neplatnosti ochranné známky a řízením o přihlášce ochranné známky, v němž se teprve právo zakládá. Jde-li o návrhové řízení, jako v tomto případě, jde o řízení sporné mezi navrhovatelem a vlastníkem ochranné známky a je tedy ovlivněno podáním obou stran, prioritně aktivně vyvolané navrhovatelem. V souzené věci ze spisu vyplývá, že žalobkyně až v podaném rozkladu, tj. na druhém stupni řízení začala namítat, že při zápisu ochranné známky nebyla hodnocena intenzita užívání ochranné známky vlastníkem před přihláškou a předložila dokumentaci k vysílání rádia AZ v době před zápisem ochranné známky, která měla prokazovat jen zřídka užití označení v reklamní kampani spojené s přihlašovatelem v době před podáním přihlášky ochranné známky.
51. Na základě uvedeného se soud ztotožňuje se žalovaným, že důkazy předložené žalobkyní ať již v 1. stupni řízení (označené v bodech 1-40 napadeného rozhodnutí) nebo dokumentace podaná s rozkladem, nebyly způsobilé vést k prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou. Žalovaný správně zhodnotil, že důkazy předložené v 1. stupni řízení buď nepocházely z doby před podáním přihlášky ochranné známky, nebo s výjimkou důkazu pod bodem 40, v němž je označení „Svatba v ráji“ spojeno s vlastníkem ochranné známky, neobsahovaly slovní spojení „Svatba v ráji“. Podstatné však je, že tyto důkazy ve spojení s tvrzením v návrhu nebyly určeny k prokázání a také neprokazovaly v řízení před Úřadem žádné skutečnosti, z nichž by bylo možné vyvrátit zápis ochranné známky dle § 5 zákona. Soud přisvědčuje žalobkyni v tom, že nelze prokazovat negativní skutečnosti, tj. pozdější tvrzení žalobkyně, že ochranná známka nebyla příznačná pro přihlašovatele. To však neznamená, že by žalobkyně nemohla v podaném návrhu tuto skutečnost tvrdit a doložit ji např. komplementární pozitivní skutečností, tj. skutečností, která existenci prokazované negativní skutečnosti vylučuje (viz rozhodnutí Ústavního soudu I. ÚS 2031/08), v daném případě např. tím, že označení „Svatba v ráji“ užívaly v době před přihláškou ochranné známky jiné subjekty v rámci své obchodní činnosti. Tuto úlohu důkazy předložené žalobkyní v 1. stupni řízení nesplňují pro svou časovou dataci po zápisu ochranné známky a současně tím, že neobsahují předmětné označení tak, jak je zapsáno.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Nadto takové pozitivní skutečnosti žalobkyně ani nepředložila proto, že protože tvrzení k § 5 zákona vůbec neuplatnila. Předložení dokument o vysílání AZ rádia až v rozkladu s tím, že tento jediný vedl k zápisu ochranné známky, tak nemohl žalovaný vzít v potaz, a proto není důvodem k revizi přezkumu zápisu i z hlediska ust. § 5 zákona. Pozdějšímu uplatnění nových návrhových důvodů brání zásada koncentrace řízení upravená v § 82 odst. 4 správního řádu a tento princip pro známkové právo potvrdila i judikatura soudů. Nejvyšší správní soud výslovně judikoval, že v řízení o prohlášení ochranné známky za neplatnou a v řízení o zrušení ochranné známky je předložení důkazů až v druhém stupni řízení v rozporu s koncentrační zásadou upravenou v § 82 odst. 4 správního řádu. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věcech č. j. 10As 187/2015-58, č. j. 4As 276/2017-116) 18A 48/2020-67) a v těchto řízeních se uplatní správní řád.

52. Na základě shora uvedených skutečností soud nemohl vejít na žádnou z námitek žalobkyně. Oporu v zákoně nemají jen její východiska, že z hmotněprávního hlediska jde jen a pouze o to, zda je v rejstříku zapsáno označení s dostatečným stupněm rozlišovací způsobilosti nebo v rozporu s § 4 zákona. Ustanovení § 32 odst. 1 sice odkazuje jen na ust. § 4 a 6 zákona, nicméně ust. § 5 upravuje skutkovou podstatu zvláštní rozlišovací způsobilosti založené na vžitosti označení, která vyžaduje prokazování dalších skutkových okolností, vedoucích k ochraně práva již jednou zapsaného. Pokud v této věci nebylo v návrhu na neplatnost žalobkyní uplatněno tvrzení proti zápisu ochranné známky z hlediska ust. § 5 zákona, nemůže se žalobkyně relevantně a s úspěchem dovolávat zachování principu legitimního očekávání a shodného zacházení ve srovnání s postupy žalovaného ve věcech „Babiččiny dobroty „ a „Svatební víno“, nadto když žalobkyně při tvrzení, že šlo o stejné metody a postupy, nenamítala konkrétní srovnání stejných specifik věci a žalovaný proti tomu argumentoval odlišným prokazováním rozlišovací způsobilosti.

IX. Závěr

53. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žalovaný posoudil návrh žalobkyně v souladu se zákonem, když zcela a s relevancí k dané věci vypořádal právní význam jí uplatněných tvrzení a předložených důkazů při respektování zásady koncentrace řízení. Z uvedených důvodů proto soud podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl jako nedůvodnou.
54. Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, soud jí proto nepřiznal náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů

vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 2. února 2022

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu